

Képek az egységről

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 19:5-6; Zsoltár 23;

**János 10:1-11; 1Korinthus 3:16-17; 12:12-26; Efezus 2:19-22;
1Péter 2:9**

„Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is” (1Kor 12:12).

Aki már tanulmányozta valaha a Bibliát, tudja, hogy tele van képekkel és szimbólumokkal, amelyek önmaguknál nagyobb jelentőségű dolgokra mutatnak. Így az egész áldozati rendszer bizonyos értelemben egy jóval hatalmasabb valóságot szimbolizál: Jézust és az egész megváltási tervet.

Még sokféle képet használ a Biblia, időnként a legalapvetőbb elemeket, mint pl. a víz, a tűz, a szél, amelyek a szövegösszefüggés értelmében lelki és teológiai igazságokat jelképeznek. Amikor Jézus kijelentette, *„A szél fú, ahova akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született”* (Jn 3:8), a szelet a Szentlélek szimbólumaként vette.

A Biblia számos képpel érzékelteti az egyház egységét, amelynek a bemutatására hívott bennünket el Isten a világ előtt. Önmagukban ezek egyike sem teljes, viszont együttesen több mindent kifejeznek az egyház egységéről, mint pl. az egyháznak az Istennel való, a tagok egymás közötti, valamint a közösség egészéhez fűződő kapcsolata.

E heti tanulmányunk során néhány ilyen hasonlattal foglalkozunk, és megnézzük, hogy mit közvetítenek a Krisztussal való egységről.

ISTEN NÉPE

Olvassuk el 2Móz 19:5-6, 5Móz 4:20, 7:6 és 1Pt 2:9 verseit! Mit fejeznek ki ezek az igék Isten népének különleges helyzetéről?

Az egyházban az ember a fő, de nem akármilyen emberekről van itt szó. Az egyház Isten népe, az Istenhez tartozó emberek közössége, akik Atyának és Megváltónak hívják Őt, akiket Krisztus megváltott és akik engedelmeskednek neki. Ez a kép kiemeli, hogy a megváltási terv bevezetése óta Istennek mindig is volt egy népe a földön, és folyatólágosság van az ószövetségi Izrael és az újszövetségi egyház között. Az Úr szövetséget kötött a népével, hogy az Ő szeretetét, kegyelmét és igazságát képviseljek a világ előtt. Így volt ez Ádám korától fogva, az özönvíz előtti és utáni pátriárkákon át és Ábrahám esetében is.

Isten népét úgy nevezi a Szentírás, hogy „választott nemzetség”, „királyi papság”, „szent nemzet”. Ezek a kifejezések is arra utalnak, hogy egy meghatározott célra választotta ki őket az Úr: „*hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*” (1Pt 2:9). Ebben szintén Isten kegyelmessége tükröződik, az, amilyenek 2Móz 34:6-7 verse is bemutatja. „Isten azért választotta ki magának az egyházat, hogy a tagjai Uruk értékes jellemtulajdonságait tükrözzék a saját életükben és minden embernek hirdessék jóságát, kegyelmét” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt., 562. o.).

Isten miért Ábrahám leszármazottait választotta népéül 5Móz 7:6-8 versei szerint? Hogyan alkalmazható ez az elv még ma is?

Talán felvetődik bennünk a kérdés: Vajon ma melyik ország érdemelné ki a „szent nemzet” címkét (ami az egyház egy újabb képe)? Egyik sem. Minden nemzet és etnikai csoport olyan emberekből áll, akik nem érdemesek Isten szeretetére és kegyelmére. Noha a Biblia szent népnek nevez bennünket, a Szentírás azt is tanítja, hogy Isten kizárólag a saját szeretete miatt választotta ki és alapította meg Izrael népét, nem pedig bármiféle emberi érdemre való tekintettel. Isten népének létrehozása a szeretetből fakadó teremtés tette volt. Isten a nemzeti szintű bűn és hitehagyás dacára betartotta Ábrahámnak tett ígéletét, hogy az ő magva, azaz Krisztus által váltja meg népét, ami éppen úgy Isten kegyelmi tette volt, mint a kiválasztás. Ez a téma szintén arra emlékeztet bennünket, hogy mindannyian Isten kegyelmében gyökerezünk, érdemtelenül.

„ISTEN HÁZANÉPE”

Isten népének következő újszövetségi képe az „Isten házanépe” (Ef 2:19, ÚRK). A kövek és építmények metaforája érzékelteti az egyházon belüli bonyolult, egymással összefüggő emberi kapcsolatok jellegét. Péter azt mondja a keresztényekre, hogy „élő kövek” (1Pt 2:5). Ebben a hasonlatban benne van az állandóság és a tartósság jellemzője is.

Olvassuk el Ef 2:19-22 verseit! Milyen meghatározó gondolatokat emel itt ki Pál? Mit tudunk meg ebből az egyház egységét illetően?

Az apostol az egyházra utalva két képet fog össze ebben a hasonlatban. Az egyik élettelen – egy ház, egy épület; a másik pedig élő – egy családi közösség. Egy kődarab önmagában véve nem túlzottan értékes, de ha más kövekkel egységbe fogják, olyan szerkezetet képez, ami dacol az élet viharai-val. A keresztények nem lehetnek magányos kövek, kapcsolatban kell lenniük egymással, mint akik Isten házanépeéhez tartoznak. Egy építmény akkor stabil, ha erős alapon áll. Jézus Krisztus ez az alap, Isten házának szegletköve (Ef 2:20; lásd még 1Kor 3:11). Az egyház meg is szűnne létezni, ha nem Krisztust tekintené tevékenysége alapkövének. Valójában az egyház Jézus Krisztusról szól: az Ő életéről, haláláról, feltámadásáról és visszatéréséről; a hívők közösségét képezi, akiket egyesít, hogy hirdessék a világnak Jézus jó hírét. Az egyháznak Jézus a programterve: ki Ő, mit tett és tesz értünk és bennünk, mit kínál fel mindazoknak, akik elfogadják Uruknek és Megváltójuknak. A család képe szintén gazdag jelentéstartalommal bír, amely az emberek egymás közti kapcsolatáról árulkodik. Jól ismert kép: apa, anya, gyerekek. A családtagok közötti kötelékek erősek lehetnek, és a viszonyukra jellemző hűség gyakran minden külső kötelékét felülmúl. A hűség döntő része az egységnek, hiszen hogyan is létezhetne bármiféle egység nélküle? Hogyan kapcsolódik ez a kép az egyházhoz? Az egyház tagjai egy hatalmas családhoz tartoznak. Nemcsak úgy kötődünk egymáshoz, mint akik egyaránt Ádámtól származunk, hanem az „újjászületés” közös tapasztalata révén Jézushoz, a második Ádámmal fűződő kapcsolatunk miatt is. Tehát egységet képezünk egymással, nemcsak a közösen vallott tanbeli igazságok, hanem a megtérés tapasztalata által is, mint akiknek új élete van Jézusban.

Sajnos nincsenek mindenkinek jó tapasztalatai a saját családjában, így talán nem mindenkinek jelent sokat ez a kép. Gyülekezetünk hogyan válhat igazi családdá azok számára, akiknek eddig nem volt benne része?

A SZENTLÉLEK TEMPLOMA

Pál következő, építménnyel kapcsolatos hasonlata az Isten és a Szentlélek temploma. Egy költséges, nagy értékű épület képét villantja fel. 1Kor 6:19 az ember testét nevezi a Szentlélek templomának, 1Kor 3:16-17 verseiben pedig ezzel a képpel utal az ókori Közel-Kelet legszentebb és különleges értéket képviselő építményére, Isten templomára.

Mit jelent 1Kor 3:16-17 verseiben az, hogy az egyház Isten temploma? Milyen figyelmeztetés hangzik el a 17. versben?

Nyilvánvaló, hogy az egyházra utalva Pál nem egy valóságos templomra, Isten lakhelyére gondol. Ez a hasonlat egy testületre utal: a korinthusi keresztények együtt képezik a Szentlélek templomát, lelki értelemben Isten közöttük lakozik. Pál szerint Isten a keresztények közösségében él, ezért is hangzik el a figyelmeztetés, nehogy valaki megpróbálja megrontani a közösséget, különben az ítélet következményeit fogja elszenvedni. A közösség lényegét a hívők egysége adja, valamint az, hogy Isten jelen van a templomban. Ezt az ígét gyakran vonatkoztatjuk testünk fizikai állapotának megőrzésére (ami természetesen mindenképpen keresztényi felelősségünk), csakhogy Pál valójában nem éppen ezt hangsúlyozza itt. Üzenete inkább figyelmeztetés azoknak, akik az egyház egysége ellen tesznek. A fejezet korábbi részében az apostol utalt arra, ami az egységet veszélyezteti: „*amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek*” (1Kor 3:3). Az efféle hozzáállás és magatartás komoly fenyegetést jelent a keresztények egységére, és emiatt Isten visszavonul templomából. Más szóval, a gyülekezeten belüli konfliktus megronthatja Isten templomát. Ezért az Úr azt akarja, hogy a tagok félretegyenek minden, az egységet fenyegető magatartásformát és hozzáállást.

Ma is alkalmazható a páli tanács, ha konfliktusok támadnak a gyülekezetben: „*A mi Urunk Jézus Krisztus nevére kérek titeket, testvéreim, hogy mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem gondolkodásotokban és meggyőződésetekben jussatok egyetértésre*” (1Kor 1:10, RÚF).

Irigység, versengés és megoszlás – ezek a problémák nemcsak Pál korában zavarták az egyházat, hanem ma is. Milyen szerepünk van mindannyiunknak abban, hogy igyekezzünk felülkerekedni ezeken a bajokon, még hozzá az egységet nem veszélyeztető módon?

KRISZTUS TESTE

Krisztus teste az egyházra vonatkozó talán legismertebb kép, ami a legjobban kiemeli a különböző tagok egységét. *„Mert amint a test egy, és sok tagja van, az egy test tagjai pedig – noha sokan vannak – mégis mind egy testet alkotnak, úgy a Krisztus is... Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint”* (1Kor 12:12, 27, ÚRK).

Olvassuk el 1Kor 12:12-26 szakaszát! Hogyan vonatkozik a gyülekezetünkre a sok tagból álló egy test képe? És a Hetednapi Adventista Egyház világszéles szervezetére?

Pál tanítása 1Korinthus 12. fejezetében azt az alapvető igazságot közvetíti, hogy az igazi keresztény egység nem csupán a különbözőségben és bizonyára nem a sokszínűség ellenére, hanem inkább a sokszínűség által létezik. Ne lepődjünk meg ezen, hiszen a Szentlélek a forrása a különbözőség megnyilvánulásainak. Az emberi test hihetetlen egységet képez, ugyanakkor bámulatosan eltérő, és így van ez ideális körülmények között Krisztus testében is, amiben a különbségek révén fejeződik ki Krisztus testének teljessége és gazdagsága. Ez a kép közvetlenül nekünk szól. Az elmúlt néhány évtizedben a Hetednapi Adventista Egyházban ugrásszerű növekedést tapasztaltunk. Közösségünket szinte minden elképzelhető háttérű, kultúrában, környezetben élő emberek alkotják. Nem engedhetjük, hogy etnikai, faji, kulturális, műveltség- vagy életkorbeli különbségeink megosszanak bennünket Krisztusban. Sokszínűségünket a Szentlélek egyesítő erejének kell alakítania, hogy bemutassuk az igazságot: a különbségeink ellenére mindannyian egyek vagyunk Krisztusban. Amint már láttuk, a kereszt lábánál mindannyian egyenlők vagyunk, függetlenül attól, hogy kik vagyunk és honnan jövünk. Miközben körülöttünk a világ egyre inkább széttöredezik, az egyháznak be kell mutatnia, hogy elérhető a különbözőség egysége. Isten népe szemléltetheti az evangélium gyógyító és békítő erejét.

Érdekes módon Pál elmondja, hogyan érhető el ez az ideál. *„Krisztus is feje az egyháznak, és ő maga a test megtartója”* (Ef 5:23, ÚRK). *„És Ő a feje a testnek, az egyháznak”* (Kol 1:18). A hívők lelkileg Krisztushoz kapcsolódnak, így az egész testet táplálja ugyanaz az eledel. Éppen ezért nem lehet eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos Isten Igéjének a tanulmányozása, az Igéből tanultaknak való engedelmisség és az istentisztelet, az imádság közösségi tapasztalata Krisztus testének egysége érdekében!

A PÁSZTOR ÉS A NYÁJ

Jn 10:1-11 szakasza szerint a pásztor és a nyáj hasonlata mit fejez ki az egységgel kapcsolatban? Lásd még Zsoltár 23!

A modern nagyvárosokban csak igen ritkán találkozunk állattartással. A legtöbben ma keveset tudnak a juhok és a pásztor kapcsolatáról, de akkor, amikor Jézusnak ez a példázata elhangzott, az emberek egyből értették. „*Én vagyok a jó pásztor*” (Jn 10:11) – mondta Jézus, és mindenki azonnal örömmel ismerte fel, hogy Zsolt 23:1 versére utalt: „*Az Úr az én pásztorom*”. Nemcsak világos volt számukra a kép, hanem érzelmi gazdagsággal is teli, különösen szemléletes. A Közel-Keleten az ókorban, mint ahogyan ma is, köztudott a pásztorokról, hogy mennyire törődnek a juhokkal, bármilyen nehézségekkel kelljen is megbirkózniuk. Isten jellemének és népével való kapcsolatának bemutatására a Szentírás egyik legkedvesebb képe lett a pásztor alakja. Érdekes a hasonlat, ami Isten népét nyájként mutatja be. A juhokról általában az ártalmatlanság, a védtelenség jut eszünkbe, ezért annyira fontos számukra a jó pásztor védelme és vezetése. Élesen fogalmazva ezek az állatok butának tűnnek. Időnként véletlenül eltévednek, olyankor pedig a pásztor megkeresi és visszavezeti őket a nyájhoz. A fiatal bárányokat sokszor fel kell venni, külön törődést igényelnek. Türelemre és megértésre van szükség a pásztoroláshoz. Több szempontból is tökéletesen illik ez a kép az egyháza. A Pásztorral való kapcsolatban a gyülekezeti tagnak nincs félnivalója, csak előnyökre számíthat.

Ebben a példázatban Jézus azt is kiemelte, mennyire fontos, hogy a juhok figyeljenek a pásztor hangjára. Amikor úgy hozza a szükség, több nyájat is beterelnek egy karámba, de hogyan lehet őket később szétválasztani? Ilyenkor a pásztor az ajtóba áll és szólítja a nyáját, a juhok pedig felismerik a hangját és odamennek hozzá. „*És amikor kiereszti az ő juhait, előttük megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját*” (Jn 10:4). Az egyház számára döntően fontos a Pásztor szavára hallgatni! Isten népének egysége és biztonsága valójában attól függ, hogy mennyire vannak közel hozzá és követik engedelmesen a vezetését.

Az emberek nem különösebben szeretik, ha birkákhoz hasonlítják őket, miért illik ránk mégis annyira ez a metafora? E kép szerint is miért van olyan nagy szükségünk a Pásztorra és arra, hogy engedelmeskedjünk a szavának?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A jó pásztor” c. fejezet, 404-409. o.

„A jeruzsálemi templom és az általános görög-római építmények összefüggésében az újszövetségi írók a templom hasonlatával éltek, ami nyomán a tagok előtt szinte megjelenhetett a templom szentsége, Isten szerepe az egyház megalapításában és fejlődésében, Krisztus és a Lélek munkájának meghatározó volta, valamint a hívők összetartása az egyházon belül. Az építészet köréből vett kép statikusságra látszik utalni, viszont a metaforát biológiai képanyaggal hozzák összefüggésbe, gyakran hangsúlyozva az építkezés folyamatát. A statikus kép helyett »ez arra készlet, hogy inkább az építés folyamatának történetét próbáljuk meg magunk előtt látni, nem a már elkészült építményt.« Az egyház azt a csodálatos kiváltságot nyerte, hogy életében és történetében alázattal elismerheti »az élő Isten templomát« (lásd 2Kor 6:16)” (John McVay: *Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology* c. cikke, Ángel Manuel Rodriguez, szerk.: *Message, Mission, and Unity of the Church*. Hagerstown, Md., 2013, Review and Herald, 52. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Gondolkozzunk az egyházra vonatkozó bibliai képeken! Ki melyiket szereti a legjobban? Vajon miért éppen az mond a legtöbbet nekünk? A következő igeszakaszokban az egyház további hasonlatait találjuk: 1Tim 3:15; 2Tim 2:3-5; 1Pt 2:9. Még milyen tanítás rejlik ezekben a metaforákban?
2. „Isten azt akarja, hogy népe a keresztyéni közösség legszorosabb kötelékeivel forrjon össze. Az egyház jólétéhez elengedhetetlen a testvérek közötti bizalom. A vallási krízis idején fontos az egységes fellépés. Egyetlen oktanal lépés, egyetlen meggondolatlan tett olyan bajokat és megpróbáltatásokat zúdíthat az egyházra, amit évekig nem hever majd ki” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 3. köt., 446. o.). E figyelmeztetés szerint mennyire kell tehát igyekeznünk védeni az egyház egységét? Milyen szerepünk van mindannyiunknak ebben a szent felelősségben?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az Újszövetség különböző metaforákat használ az egyház jellegének és küldetésének leírására, amelyek azt tanítják, hogy Isten figyelmesen őrzi és védi népét. Ezek a képek azt is kifejezik, hogy Isten népének tagjai szorosan kötődnek egymáshoz – szükségünk van egymásra a ránk bízott munka végzése érdekében.

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

MORSUS

Egyszer csak...
elém toppant.
A valahonnanból.
Mennyei Atyám, kiáltottam.
De hisz Őt
nem láthatom.
Jézus Krisztusom, javítottam magam.
Csak nézett rám
furcsán, idegenül,
mintha nem is
ismerne.